

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ.

ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਡਾ. ਜੇ. ਆਇਆ ਰਾਮ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਆਦਿ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1953 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੰ. 318

10 ਦਸੰਬਰ 1954

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 19(1), 241, 311 ਅਤੇ 320—ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੇ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਤਹਿਤ "ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ" ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੋਵੇ—ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ, ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 241 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ - ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਸਦੀ ਸਲਾਹ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ (i) "ਵਧਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ" ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜੇ ਵੀ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. ਅਤੇ ਉਸ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਸਰਜਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਵਾਧਾ ਰੋਕ ਕੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਅਣਉਚਿਤ ਹੈ।

(ii) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

(iii) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਹੈ।

(iv) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, (ਏ) ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ (ਅ) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

(v) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਅਸਲੀਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਫਿਰਕੂ ਪੱਖਪਾਤ, ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਆਦਿ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ।

(vi) ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਲੋੜਵੰਦ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਜੋ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਰਟੀ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਸਲਾਹ ਲਈ ਭੇਜਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ:-

(ਏ) ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਥਿਤ ਜਾਂਚ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਬੇਅਸਰ, ਅਯੋਗ ਹੈ, ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ।

(ਬੀ) ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਆਰ. ਪੀ ਖੇਸਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ।

ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ।

ਫੈਸਲਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.- ਇਹ ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਰਿੱਟ ਆਫ਼ ਸਰਟੀਓਰੀ ਅਤੇ ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

2 ਜਨਵਰੀ, 1937 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੇਓ ਹਸਪਤਾਲ, ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਫਿਜ਼ੀਓਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਕਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 24 ਜਨਵਰੀ, 1941 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. ਕਲਾਸ II ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 12 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ (ਨਾਥੂ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਊਨ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਕਰਨਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਭੇਜਿਆ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਲਈ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ, - ਅਨੁਬੰਧ ਏ '-

“ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ., ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਅਫਸਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਫਾਈਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ”।

ਮਾਰਚ, 1948 ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿੱਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੀਬੀ ਦਾਤਾਰ ਦੇ ਭਰਾ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ., ਡਾ. ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਈ ਕਮਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਸੀ। ਸਿੰਘ, ਸਰ ਦਾਤਾਰ ਸਿੰਘ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦੇਸਤ ਹਨ।

30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1948 ਨੂੰ, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਚਾਰ "ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੈਡੀਕੋ-ਲੀਗਲ ਕੇਸਾਂ" ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ, ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਬੁਲਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਇਸ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 13 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ', ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰੀ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ 'ਤੇ "ਫਿਰਕੂ ਭੇਦਭਾਵ" ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ "ਝਿੜਕਿਆ ਗਿਆ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।"

14 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਸਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਫਤਿਹਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਅਨੁਚਿਤ ਸੀ ਅਤੇ "ਇਹ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ।" ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਅਨੁਬੰਧ 'C' ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-

'ਪਹਿਲਾਂ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਜੜ੍ਹੇ ਪੁੱਟਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ।'

ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਭੀਮ ਸੇਨ ਸੱਚਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ। 8 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

- (i) ਤੁਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਰੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (ii) ਤੁਸੀਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਬੀ.ਐਸ. ਨੱਟ, ਐਮ.ਡੀ., ਐਫ.ਆਰ.ਸੀ.ਐਸ. (ਇੰਜੀ.), ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ (ਹੁਣ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਹੈਲਥ ਸਰਵਿਸਿਜ਼, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ)। "ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿੱਜੀ ਨਾਪਸੰਦ ਫਿਰਕੂ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਿਤੀ 7 ਜੂਨ, 1949 ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ 'ਤੇ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ, ਮਹਾਮਹਿਮ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ (ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ 'ਡੀ' 'ਤੇ ਅੰਕਿਤ ਹੈ) ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ -

"2. ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਡਾ: ਜੇਮਸ ਆਇਆ ਰਾਮ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. II, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਫਤਿਹਾਬਾਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ, ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਆਚਰਣ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੇਰਨਾ। ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਰਹੂਮ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਨਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਰਕੂਲਰ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਿਯਮਾਂ 34-ਏ ਅਤੇ 37 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾ: ਜੇਮਸ ਆਇਆ ਰਾਮ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. II, ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ, ਇੰਚਾਰਜ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਤਿਹਾਬਾਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਵਾਧਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ,

ਇਹ ਹੁਕਮ ਡਾਕਟਰ ਜੇਮਜ਼ ਅਯਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ-

- (ਏ) ਜਾਂਚ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਦੁਰਮਾਨੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ;
- (ਬੀ) ਜਾਂਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ;
- (ਸੀ) ਜਾਂਚ "ਇੱਕ ਧੇਖਾ" ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ;
- (ਡੀ) ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕਰਨਲ ਨੱਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਾ- ਭਾਈ- ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂਚ 25 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਅਤੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ (ਅੰਕਸਰ 'ਈ' ਅਤੇ 'ਐਫ') ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ

7 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸੋਧ ਜਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 8 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿਰਕੂ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰ ਮੈਡੀਕਲ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਿੱਧਾ ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਉਚਿਤ ਚੈਨਲ ਦੁਆਰਾ" ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਵੀ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਤੀ 7 ਜੂਨ, 1949 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ। ਚਾਰਜ. ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਬੇਅਸਰ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਦੇ ਚੈਪਟਰ XIV, ਸੈਕਸ਼ਨ 1, ਭਾਗ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਾਧਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਾਮਹਿਮ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. , ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਕੀ 21 ਜੂਨ, 1930 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1919 ਦੀ ਧਾਰਾ 96 ਬੀ (2) ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਲਾਗੂ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ 1930 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 49 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ-

- (i) ਆਲੋਚਨਾ।
- (ii) ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਸਮੇਤ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ।
- (iii) ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਰੈਂਕ ਜਾਂ ਸਮਾਂ-ਸਕੇਲ ਜਾਂ ਸਮਾਂ-ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣਾ।

ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਜੋ ਕਿ 1941 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1941 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਧਿਆਇ XIV ਵਿੱਚ ਜੁਰਮਾਨੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਿਯਮ 10 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਜੁਰਮਾਨੇ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸੈੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਉਣਾ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੂਲਜ਼, ਭਾਗ 1, ਭਾਗ II, ਅੰਤਿਕਾ 24 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਜੁਰਮਾਨੇ 1930 ਅਤੇ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ' ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ 'ਬਰਖਾਸਤਗੀ' ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਸੈੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।

1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 240(3) ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1919 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1) ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਭਰੋਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਯਾਤ ਕਿਸਮ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 240(3) ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟਸ ਅਤੇ ਆਈ.ਐਮ. ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ "ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ" ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨੈਕਰ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜੋ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 311 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਆਮ ਲਾਲ, (3) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 240 (3) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਐਕਟ 1935 ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 55 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ, (2) ਅਤੇ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ, (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਤਾਜ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਅਸਰ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ. ਖੇਸਲਾ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਮ.ਵੀ. ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਵਿਚੇਰਾਈ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਘਟਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ. ਧਾਰਾ 311 ਜੋ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਮ ਆਰ. ਗੁਪਤਾ (5). ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਨ, ਅਤੇ "ਵਧਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ" ਅਤੇ "ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ" ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੁਰਮਾਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਦੋਵੇਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ "ਰੋਕ ਕੇ ਵਾਧਾ" ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਕੱਟ ਜਾਂ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜੇ ਵੀ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ. ਅਤੇ ਉਸ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਧਾ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 1935 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 311 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤ . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਖੇਸਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਗਭਗ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਉਹੀ. ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੰਗਾ-ਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ 1937 ਮੈਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 517 ਅਤੇ ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ

ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਸੈਂਟਨ ਬਨਾਮ ਸਮਿਥ (3) ਅਤੇ ਗੋਲਡ ਬਨਾਮ. ਸਟੂਅਰਟ (4) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਜ ਕਾਲੋਨੀਆਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 542 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਰੋਚ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਇਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੁਵਿਧਾ ਸਗੋਂ ਉਲਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ।"

ਜੇਕਰ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ. ਇਹ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡਾ. ਐੱਮ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਰਾਜ, (1) ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਨਿਯਮ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇਸ ਰਾਜ - ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਕੇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ, ਅਤੇ ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (3) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰੋਚ ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ-

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਵਾਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਵਾਰਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਸਿਰਫ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ'।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰੇ 19, 20, 21 ਅਤੇ 22 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਸ੍ਰੀ ਖੇਸਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਾਂਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੂਚੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਮੱਗਰੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 15 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਵੇ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ

ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਦੇਖੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਭਗਤ ਸਿੰਘ, (1), 29 ਨਵੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਮੁੰਨਾ ਲਾਲ ਤਿਵਾੜੀ ਬਨਾਮ ਸਕਾਟ)।

ਸ੍ਰੀ ਖੇਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੁਵੱਕਿਲ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 241(3) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

“241 (3) ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਣ-

(ਏ) ਕਿ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਮਾਰਚ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਛੱਬੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ;

(ਬੀ) ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉਸੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ-

(i) ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(ii) ਉਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(iii) ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਮਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ। ਰਾਜ ਦੇ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ;

(ਸੀ) ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਝੂਠ ਬੋਲੇਗਾ।

ਪਰ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀ.ਸੀ.ਐਮ.ਐਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਧਾਰਾ (ਬੀ) "ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ" ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੱਕ. ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਾ 241 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3), ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ।

ਸ੍ਰੀ ਖੇਸਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ 8 ਫਰਵਰੀ 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੂਬਾਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਹੈ। 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ, ਸੂਚੀ II, ਆਈਟਮ 14, ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੈਨੀਟੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀਆਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 100(3) ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ, ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। 1930 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 56 ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 1935 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਘੀ ਰੂਪ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੂਚੀ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਨਰਲ ਪਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 372 ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੈਰੇ 19 ਤੋਂ 21 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਪੈਰੇ 19 ਅਤੇ 20 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਘੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੂਬਾਈ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ 1935 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਜਾਂ 1950 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਨਖਾਹ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ।

ਪੈਰਾ 22 ਅਤੇ 23 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁਖਤਾ ਹੈ।

1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਕਲਾਸ II (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਭਰਤੀ) ਨਿਯਮ 1943 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ 23 ਮਾਰਚ, 1944 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਗ ਬੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਿਵਲ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1934 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਭਾਗ ਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 16 ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ III ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ) ਦੇ XIV, ਸੈਕਸ਼ਨ I, ਭਾਗ I, ਅਤੇ ਅੰਤਿਕਾ ਈ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਇੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 1, ਅਪ੍ਰੈਲ 1937 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਖੁਦ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ।

ਫਿਰ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 320 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ 8 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ), ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-

ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧਾਰਾ 320 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 3) (ਈ) ਜੋ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜੋ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਲਈ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਖੰਡ 1, ਭਾਗ II ਦੇ ਪੰਨਾ 172 ਅਤੇ 175 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ 8 ਅਤੇ 18 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਨਿਯਮ 8 ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, (1), ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 10, 11 ਅਤੇ 12 ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 13 ਜੋ ਸੇਧ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 18 "ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ" ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਲੀਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਫਿਰਕੂ ਪੱਖਪਾਤ, ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿ-

- (1) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ;
- (2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ;
- (3) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ:
- (4) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ (ਏ) ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ (ਅ) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;
- (5) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ
- (6) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਏ) ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।